

વીર સંવત ૨૪૮૨, મહા સુદ ૬, ગુરુવાર

તા. ૨૭-૧-૧૯૬૬, ઢાળ-૨, ગાથા-૧૩, પ્રવચન નંબર-૧૦

‘છ ઢાળા’ની બીજી ઢાળ (ચાલે છે). બાર ગાથા પૂરી થઈ. તેરમી ગાથા. ‘ગૃહીત મિથ્યાજ્ઞાનનું લક્ષણ.’ એવો એક વિચાર એ પહેલા આવ્યો કે, આ આત્મા જે છે, આત્મા, એ જ્ઞાનસ્વરૂપ છે, જ્ઞાનસ્વરૂપ. મિથ્યાજ્ઞાન છે ને આમાં ? આત્મા છે તે જ્ઞાનસ્વભાવ છે અને જ્ઞાનની જે પાંચ પર્યાયો છે – મતિ, શ્રુત, અવધિ, મન:પર્યય અને કેવળ, તો કેવળજ્ઞાનનો એક સમયનો પર્યાય પોતાના અનંતા ગુણોની પર્યાય અને પોતાની પણ વ્યવસ્થિત પર્યાય, કેવળજ્ઞાનનો પર્યાય પણ સમયે સમયે જે વ્યવસ્થિત છે તે થવાનો છે એમાં એ. અનંતકાળ એ થાય છે ને ? એટલે કેવળજ્ઞાનનો પર્યાય પોતાના ગુણની પર્યાય જે જ્ઞાનની પર્યાયનું વ્યવસ્થિતપણું અને બીજા દ્રવ્યોના જે સમય સમયની પર્યાય છે તેને બરાબર વ્યવસ્થિતપણે જાણે. એ મતિજ્ઞાન પણ તે જ રીતે વ્યવસ્થિત જાણે. અલ્પ, ઓછું એનો પ્રશ્ન અત્યારે નથી. શ્રુતજ્ઞાન પણ એ રીતે જ જાણે. એનું વ્યવસ્થિત જાણવાનો અને સામે વ્યવસ્થિત પર્યાય વ્યવહારે છે એનું જ્ઞાન કરવાનો એનો સ્વભાવ છે. શ્રુતજ્ઞાન પણ પોતાની અનંતા ગુણોની અને પોતાની પણ પર્યાય વ્યવસ્થિત થાય તેનો જાણવાનો સ્વભાવ છે. પરની પણ વ્યવસ્થિત જે થાય તે પર્યાયને જાણવાનો એનો સ્વભાવ છે. અવધિજ્ઞાન પણ એ પોતે પોતાની વ્યવસ્થિત જે પર્યાય સમયે સમયે થાય એને જાણવાનો સ્વભાવ અને રૂપી આદિ પર્યાય એને યોગ્ય છે એને પણ જાણવાનો સ્વભાવ છે. એમ મન:પર્યય જ્ઞાન. પોતાની વ્યવસ્થિત પર્યાય (જાણે), સામાની પણ એને યોગ્ય જેટલી જાણવાની યોગ્યતા છે તેની વ્યવસ્થિત પર્યાયને જાણવાનો સ્વભાવ છે.

હવે, એ બધી કેવળજ્ઞાનાદિ પર્યાયનો સ્વભાવ પોતાને અને પરને જેમ છે તેમ જાણવું. એમાં કેમ છે ને કેમ ફેરફાર કરવું એ વસ્તુનો સ્વભાવ નથી. એવો પર્યાય

એક ગુણમાં અનંત અનંત પર્યાય પડી છે. આ મતિ, શ્રુત, અવધિ, મન:પર્યાય અને કેવળની જે અનંત પર્યાય છે, જ્ઞાનગુણમાં અનંત અનંતપણે રહી છે. એવો જ્ઞાનનો ધરનાર આત્મા જેને વસ્તુનું સ્વરૂપ જ વ્યવસ્થિત પોતે પોતાને જાણે અને પરને જાણે એવો જ એનો સ્વભાવ થયો. એક સમયનો નહિ પણ આખો ત્રિકાળી સ્વભાવ, ભાઈ ! વસ્તુ જ એવી છે. અહીં તો પર્યાયથી લઈને ગુણમાં ગયો અને ગુણ લઈ દ્રવ્ય એવી વસ્તુ છે. આ વાત છે, આ વસ્તુ છે. સમજાણું કાંઈ ?

ભગવાનઆત્મા જ્ઞાનસ્વરૂપ છે એમ જે કહ્યું કે, એનો અર્થ જ થયો કે જ્યાં નિશ્ચય જ્ઞાનનો કર્યો એટલે દરેક પર્યાય પોતાની મતિ, શ્રુત, મન:પર્યાયની થાય તેને તે જાણે અને બીજા ગુણોની પર્યાય પણ ક્રમસર થાય, ક્રમવર્તી થાય તેને જાણે. એને યોગ્ય સામે જે દ્રવ્ય છે એને જાણવાયોગ્ય, એને પણ એ રીતે જાણે. એક પર્યાયને એવી ત્રણકાળની પર્યાય કે સર્વજ્ઞ સાદિઅનંતની કેવળજ્ઞાનની પર્યાય, એ પણ જાણે અને સામી અવસ્થા જે અનંતની થાય છે તે જાણે. એવી અવસ્થાનો આખો પિંડ તે જ્ઞાનગુણ. એ ગુણમાં સ્વ-પરનું વ્યવસ્થિત જાણવું એવું જ એનું સામર્થ્ય છે. આવા સ્વભાવવંતને આત્મા ન માને અને બીજી રીતે માને તો એ આત્મા જ એણે માન્યો નથી. ભાઈ ! આ તો સવારમાં ઊઠીને વળી એ ચાલ્યું હતું. સમજાણું કાંઈ ?

એ ભગવાન જ આત્મા જ્ઞાનસ્વરૂપ છે એટલે કે એનો કોઈપણ પર્યાય પણ વ્યવસ્થિતપણે પરિણમે અને વ્યવસ્થિતપણે બીજાને જાણે, એનું નામ જ્ઞાન. સમજાય છે કાંઈ ? ભાઈ ! સમજાય છે આમાં ? વિચાર કરીએ છીએ, કહે છે. બહુ સારી વાત છે.

મુમુક્ષુ :- ફરીને સમજાવો.

ઉત્તર :- આ કહ્યું ને, ઊઠતાં જ એકદમ આ વાત મગજમાં આવી. વસ્તુ જ આવી છે. એમાં વિકલ્પને અવકાશ જ નથી. આમ કેમ ? પરમાં કે મારામાં આમ કેમ ? ઈ આમ કેમ તો વ્યવસ્થિત જાણવાનો સ્વભાવ એમાં આમ કેમ એ વિકલ્પ જ ન હોય. સમજાણું કાંઈ ? ઝીણું પડે પણ વસ્તુ આત્માને જ્ઞાન કહ્યું છે ને ? ભાઈ ! જ્ઞાન તે આત્મા, એમ કહ્યું છે ને ? એટલે ઉપરથી એકદમ પછી વિચારની ધારા

ચાલી કે, જ્ઞાન તે આત્મા. એટલે કે જ્ઞાન તો જાણે તે આત્મા. એટલે કે એની જેટલી પાંચ પર્યાય છે એ દરેક(ને) જાણે, જાણે, જાણે તે આત્મા. જ્ઞાનમાં જાણવું છે, કોઈનું ફેરવવું કે પોતાનું ફેરવવું એમાં નથી. આહા..હા...! કરે શું ? સમજાણું ?

આ તમારા મકાનનું ઠેકાણું પડતું નથી એ વિચારમાં એકદમ આ વિચાર આવ્યા. પણ જે સમયે, જે ક્ષેત્ર, જે પ્રકારે જે પર્યાય થવાની એને ફેરફાર કરે કોણ ? સમજાય છે કાંઈ ? એ જ્ઞાનનો તો સ્વભાવ જ એવો છે. એટલે કે એની પર્યાયનો સ્વભાવ એવો, એના ગુણનો સ્વભાવ એવો અને એ દ્રવ્યનો સ્વભાવ એવો. હું ? આહા..હા...! એવો જ એનો સ્વભાવ છે, નિર્વિકલ્પપણે જ્યાં જ્ઞાનનો નિશ્ચય અનુભવ થયો, જાણવાનું બીજું કાંઈ છે જ નહિ એને. સમજાણું કાંઈ ? એ રાગ આવે એને જાણે, કરે નહિ. એ દ્રવ્યનો સ્વભાવ એવો છે. ભાઈ ! સમજાણું આમાં કાંઈ ?

જ્ઞાન આત્મા એ કહો તો તો જ્ઞાન આત્મા અને જ્ઞાનની પર્યાય તે પણ આત્મા, એમ થયું ને ? ભાઈ ! હું ? પર્યાય તે પર્યાયવાનની, એટલે પર્યાય, પર્યાયવાન એક છે. ગુણ અને ગુણી એક છે, અભેદ છે. એ જાણનાર, જાણનાર, જાણનાર (છે). જે જાણવાની દશાનું જ્ઞાન અને જાણે તે વ્યવસ્થિત પરની પર્યાયનું જ્ઞાન. બસ ! એ બધું જાણવું જ એના પિંડમાં પડ્યું છે. આત્માના પિંડમાં એટલે એનું શરીર જ એવું છે. શરીર એટલે આત્માનું એ શરીર. આત્મપિંડ જ એવો છે, આત્મ-શરીર જ એવું છે, એટલે ચૈતન્ય-શરીર જ એવું છે. એ સ્વ-પરની જેવી વ્યવસ્થિત છે એવું તેને તે પ્રકારે સહેજે જાણવું. એ જાણવું દ્રવ્યમાં, ગુણમાં અને પર્યાયમાં ત્રણેમાં વ્યાપેલું છે. સમજાણું કાંઈ ?

આ રીતે આત્માને જો માને તો એણે આત્મા માન્યો કહેવાય. બીજી રીતે આત્મા માને તો એ આત્માની એ સ્થિતિ નથી, એથી વિપરીત માને તો એણે આત્મા જ માન્યો નથી. આહા..હા...! ભાઈ ! સમજાય છે ? અંદર ગંભીરતા તો ઘણી આવતી હતી, પણ હવે આ ભાષામાં આવવી જોઈએ ને ? હદ પ્રમાણે આવે ને ! ઓ..હો...! આ એકલો ચૈતન્યગોળો તે જ્ઞાન દ્રવ્ય, ગુણ, પર્યાય ત્રણેમાં વ્યાપેલું છે અને વ્યાપેલું તે વ્યવસ્થિત પોતાને, બીજા ગુણોને, બીજા દ્રવ્યને એ રીતે જાણવાના સ્વભાવવાળો એ પર્યાય, ગુણ અને દ્રવ્ય ત્રણેમાં વ્યાપેલું જાણવું આ રીતે એને અનુભવમાં આવે

એણે આત્મા જાણ્યો અને માન્યો કહેવાય. આહા..હા...! અરે...! આમાં વાદવિવાદને સ્થાન ક્યાં છે ? સમજાણું કાંઈ ?

ભગવાનઆત્મા એટલે કે ચૈતન્યસૂર્ય એટલે કે સ્વપરને જાણવાના સ્વભાવથી, સત્ત્વથી ભરેલું તત્ત્વ. એની પર્યાયમાં એ સ્વભાવ. એમાં પહેલા, પછીનો પ્રશ્ન જ નથી ક્યાંય પર્યાયમાં. આહા..હા...! આ પહેલા અને આ પછી. જ્ઞાનમાં જાણવાનું ન રહ્યું, એ તો વિષમતા થઈ. હેં ? સમજાણું ? એથી એવું સ્વરૂપ નિશ્ચયમાં આવ્યું કે આ વસ્તુ તો આવી જાણવાના સ્વપરપ્રકાશના સ્વભાવથી ભરેલી (છે) અને વ્યવસ્થિત પોતાની અને બીજા ગુણોની અને બીજા દ્રવ્યની પર્યાયને જાણવું એટલું જ એનું સ્વરૂપ છે, બસ ! અને એ જાણવું એને આત્મા કહેવામાં આવે છે. એણે જાણવાનું કર્યું એ જ એણે કર્યું, એ ક્રિયા. સમજાય છે કાંઈ ? ભાઈ ! પછી આનાથી આમ થયું ને આનાથી આમ થયું એ વસ્તુમાં રહેતું નથી. હેં ? આહા..હા...! એના ગુણમાં એનો ગુણ એવો છે, ગુણ, ગુણ - જ્ઞાનગુણ. જ્ઞાન એ ગુણનો ગુણ એવો છે. હેં ? આહા..હા...! જ્ઞાનગુણ એનો ગુણ એવો એટલે સ્વભાવ છે, બસ ! જાણવું. એવો આત્મા ફક્ત સ્વપરને જાણવાની કાતળી એકલી ચૈતન્યસૂર્ય. સમજાય છે ? એનો પર્યાય મતિ(જ્ઞાનનો) હોય તોપણ જાણવું, એમાં પણ વ્યવસ્થિત જાણે છે. ઓછુંવત્તાનો પ્રશ્ન નથી. શ્રુત પણ એમ જ જાણે કારણ કે એના ગુણમાં સ્વપરને વ્યવસ્થિત જાણવાનો તાકાત - સ્વભાવ છે. માટે એની પર્યાયમાં પણ સ્વપરને જાણવાની પર્યાયને વ્યવસ્થિતને જાણે છે. સમજાણું કાંઈ ? અને એમાંથી કેવળજ્ઞાન પર્યાય તો સાદીઅનંત રહી પાછી. ભાઈ !

મતિ, શ્રુત, અવધિ, મન:પર્યાય એ તો બહુ જ અલ્પ પર્યાય છે. અલ્પ એટલે બહુ થોડો કાળ રહેનારી છે. હેં ? અને કૈવલ્યપર્યાય તો એથી અનંતગુણી રહેનારી છે, ભાઈ ! ધ્યાન રાખજો ! કૈવલ્યપર્યાય તો અનંત, અનંત, અનંતગુણી (છે). જે પર્યાયો ચાર જ્ઞાનની થઈ એટલા કાળમાં જે કાળ ગયો એથી અનંતગુણો કાળ કેવળપર્યાય એમ ને એમ રહેવાની છે. હવે એ કૈવલ્યની પરિપૂર્ણતામાં પોતાનું અને પરનું સ્વપર વ્યવસ્થિત જાણવું એવો જ એનો સ્વભાવ છે. એટલે આખા ગુણનો જ એવો સ્વભાવ છે. ભાઈ ! વાંધા તકરાર, ચર્ચા વાદે પાર પડે એવું નથી. વસ્તુનો

સ્વભાવ સમજે તો પાર પડે એવું છે. સમજાય છે આમાં ?

એ ભગવાનઆત્મા આવું જેનું જ્ઞાન છે તેને સુશાસ્ત્રનું જ્ઞાન કહેવામાં આવે છે. એનાથી વિરુદ્ધ છે તેને સામા શાસ્ત્ર સાચાં હોય તોપણ તેને કુશાસ્ત્રનું જ્ઞાન છે એમ કહેવામાં આવે છે. આ કુમતિ આવ્યું ને ? (એમાંથી) જરી વધારે વિચાર ઊઠ્યો. મેં કીધું, આ ભારે, ભાઈ ! કુમતિથી રચાયેલા શાસ્ત્રો. પણ સુમતિથી રચાયેલા શાસ્ત્રો હોય પણ જેની મતિમાં કુમતિપણું પોતાને છે. સમજાય છે ? તો એનો શાસ્ત્રઅભ્યાસ થઈને એને કુસૂત્રપણે પરિણમ્યો છે. શાસ્ત્ર શું કરે ? એ તો પરવસ્તુ છે. સર્વજ્ઞ પણ શું કરે ? સર્વજ્ઞ સામાના જાણવાની અપેક્ષાએ એ પરવસ્તુ છે. દિવ્યધ્વનિ શું કરે ? સમજાણું કાંઈ ?

ભગવાનઆત્મા આવો સાદિઅનંત કેવળજ્ઞાન પર્યાય, અનંત, અનંત, અનંત, અનંત, અનંત ગુણો જેના ગુણના પટમાં એક સમયમાં વર્તમાન બધું પડ્યું છે આમ. એવા ગુણને તો સ્વપર વ્યવસ્થિત જાણવું એવું જેનું સામર્થ્ય છે. એ સિવાય વિપરીત રીતે માને તો નથી તેણે આત્મદ્રવ્યને માન્યું, નથી એના ગુણને માન્યા, નથી એણે પર્યાયને માની, નથી એણે બીજા દ્રવ્ય ને ગુણની પર્યાય જેમ છે તેમ માની નથી. સમજાણું કાંઈ ? આહા..હા...! લ્યો, એટલું આવ્યું. એ જ્ઞાનનો જ એવો સ્વભાવ છે, એમ અહીં કહેવું છે. આનો પરિણમનનો સ્વભાવ જ્ઞાનનો એવો (છે કે) બધાયને જાણવું. એ પણ સામે વ્યવસ્થિત હોય ત્યારે અહીં જ્ઞાન જાણે એક સમયે. આહા..હા...! છએ દ્રવ્યનું વ્યવસ્થિતપણું, એના ગુણોનું વ્યવસ્થિતપણું, એની પર્યાયનું વ્યવસ્થિતપણું. પર્યાયનું વ્યવસ્થિતપણું તો એના ગુણની શક્તિમાં પણ વ્યવસ્થિતપણે પરિણમવું એ જ એનો સ્વભાવ છે. આહા..હા...! સમજાય છે કાંઈ આમાં ?

આમાં ધર્મ શું આવ્યો ? એમ માણસને (થાય). હૈં ? ભાઈ ! આત્મા જ્ઞાનનો પિંડ આ રીતે સર્વજ્ઞ પર્યાયની પૂર્ણતાના અનંત પર્યાયના સામર્થ્યવાળો એવો જે જ્ઞાનગુણ, એ ગુણનો ધરનાર આત્મા, તે જ્ઞાન અને જ્ઞાન તે આત્મા. બસ ! એને તો આ રીતે સ્વપર વ્યવસ્થિત છે એને જાણવું. એટલે એમાં વ્યવહારે જાણેલો પ્રયોજનવાન છે એ વાત પણ એમાં આવી જાય છે. હૈં ? ભાઈ ! બારમી ગાથાનો જે સિદ્ધાંત છે.. ઓ..હો..હો...! ‘રચના જિન ઉપદેશની સર્વોત્કૃષ્ટ ત્રીન કાલ, ઇનમેં

સબ મત રહત હૈ, તરતે જીવ સમહાર.’ શાસ્ત્રની કોઈ પડખેથી વાત લ્યો, એ પડખે આ બધી વાત યથાર્થ ઊભી થાય છે. સમજાણું કાંઈ ?

ભગવાન ‘કુંદકુંદાચાર્યદેવે’ બારમી ગાથામાં એ વસ્તુ - વ્યવહાર જાણેલો પ્રયોજનવાન કીધો એના જ વાંધા ઊઠ્યા. એ વાંધા - ‘અપરમે દ્વિદા માવે !’ એટલે કે જે પરમમાં નથી તેને વ્યવહાર કરવાનો કલ્પો. એમ છે જ નહિ, ભાઈ ! આહા..હા...! જે પૂર્ણ દશામાં, કેવલ્ય આદિ દશામાં સ્થિત નથી એને અધૂરી દશામાં જે જ્ઞાનમાં ઓલો રાગ બાકી (રહ્યો છે) એને જાણવાની જ્ઞાનની દશા જ એવી રહે છે. પોતાની વ્યવસ્થિત (પર્યાયને જાણવાનો) અને રાગ પણ વ્યવસ્થિત (થાય છે) એને જાણવાનો એટલો ભાગ રહી જાય. આ તરીકે (અર્થાત્) સ્વદ્રવ્યના પર્યાયના રાગ તરીકે. કેવળીને એ રહેતું નથી. સમજાણું કાંઈ ? એથી ત્યાં ભૂતાર્થ સ્વભાવ ભગવાનઆત્મા, એને આશ્રયે થયેલું જ્ઞાન એ જ્ઞાનમાં જે અપૂર્ણતા અને રાગાદિ છે તેને જાણવું એનું નામ વ્યવહાર કલ્પો. એને વ્યવહારું જ્ઞાન, વ્યવહાર જાણવો. એ સિવાય કોઈ બીજી ચીજ જ એમાં ઊભી થતી નથી. સમજાણું કાંઈ ?

ભૂતાર્થ એક સમયમાં ભગવાનઆત્મા આવા ગુણવાળું તત્ત્વ એકરૂપે (બિરાજે છે), એની દૃષ્ટિ થતાં એ દૃષ્ટિવાળું અંદર જ્ઞાન (થાય), એને અપૂર્ણતા અને અધૂરાશ છે એથી તેને વ્યવહાર જાણેલો પ્રયોજનવાન કહેવામાં આવ્યું છે. કેવળીને એ નથી. એને એકસાથે લોકાલોક બધું નિમિત્ત છે. બસ ! આટલી વાત છે, બીજું કાંઈ છે નહિ.

હવે અહીંયાં ‘ગૃહીત મિથ્યાજ્ઞાનનું લક્ષણ’ (કહે છે). આથી ઊંધું. બેય છે એમાં. સમજાય છે કાંઈ ?

એકાન્તવાદ-દૂષિત સમસ્ત, વિષયાદિક પોષક અપ્રશસ્ત;

રાગી કુમતિનકૃત શ્રુતાભ્યાસ, સો હૈ કુબોધ બહુ દેન ત્રાસ. ૧૩.

‘(એકાન્તવાદ) એકાન્તરૂપ કથનથી દૂષિત ખોટાં...’ એટલે ? ‘વસ્તુ અનેક ધર્માત્મક છે;...’ નીચે એનું (સ્પષ્ટીકરણ) છે. ‘તેમાંથી કોઈ પણ એક જ ધર્મને આખી વસ્તુ કહેવાના કારણથી દૂષિત (મિથ્યા)...’ આત્મા આદિ દરેક વસ્તુ અનિત્ય પણ છે, નિત્ય

પણ છે. વસ્તુ સ્વરૂપે એક છે, ગુણ-પર્યાયે અનેક છે. એ રીતે વસ્તુ ન માનતાં એનો એક જ પક્ષ માનવો તો વસ્તુની સર્વાંગતા એની દૃષ્ટિમાં રહેતી નથી અને સર્વાંગ માન્યા વિના અસર્વાંગને સર્વાંગ માને એને અનેકાંત ન માનતાં એણે એકાંત માન્યું છે.

વસ્તુનાં સર્વાંગો જેટલા છે, અંગો, જેટલા નીચે નીચેના પર્યાયના પ્રકાર (છે).. સમજાય છે ? ગુણ, પર્યાયના, આખો ગુણ-પર્યાય એક સમયનો, એ બધાં નિત્ય-અનિત્ય છે. એ રીતે એનું સર્વાંગપણું ન માનતાં એનું એક જ અંગપણું માને (અર્થાત્) નિત્ય જ છે, તો પર્યાય રહી જાય છે. અનિત્ય છે (એમ એકાંતે માને) તો ગુણ-દ્રવ્ય રહી જાય છે. સમજાણું કાંઈ ? વસ્તુનું સર્વાંગપણું માનવું એનું નામ અનેકાંત છે, એનું નામ સમ્યગ્જ્ઞાન છે. વસ્તુનું એકાંગ માનવું, એક પડખું જ માનવું, પર્યાય જ માનવી અને ગુણ ન માનવો, ગુણ જ માનવો અને પર્યાય ન માનવી.. સમજાય છે કાંઈ ? એને એકાંતવાદ એકપક્ષી મિથ્યાજ્ઞાન કહે છે. આ ઝીણી વાત છે.

એકાંત કથનથી દૂષિત અથવા વિષયાદિ પોષક. એટલે શું કીધું ? જે પાંચ ઇન્દ્રિયાના વિષયો, પર સન્મુખના ભાવ એ પરસન્મુખ જાય છે. સમજાય છે ? એવા વિષયના પોષકો, સ્વવિષય જે આત્મા, એનો અનાદર કરીને પર તરફના એકલા વિષય તરફના ભાવ એને પોષનારા એકાંતિક કુશાસ્ત્ર કહેવામાં આવે છે. સમજાણું કાંઈ ? ‘પાંચ ઇન્દ્રિયોના વિષય...’ બાહ્યના એના તરફના લક્ષે આત્માને લાભ મનાવનારા, (એને) એ સ્વવિષય આખો આત્મા એમાં રહી જાય છે. સમજાણું કાંઈ ? (એવી પુષ્ટિ) કરવાવાળા કુમતિન રચિત કપિલ વગેરેએ બનાવેલા અથવા કુમતિઓએ બનાવેલા. જેવું દ્રવ્ય, ગુણ અને પર્યાયનું સ્વરૂપ છે એવું જાણ્યા વિના પોતાની કલ્પનાના તર્ક કોટિથી, તર્કોના સમૂહથી રચેલા શાસ્ત્રો.... સમજાય છે ? એ ખોટા અપ્રશસ્ત છે. જેમાં સત્ય સિદ્ધાંતનો વિરોધ આવે છે. સમજાય છે ? એ બધા શાસ્ત્રોનો અભ્યાસ કરવો. એ આ ધર્મબુદ્ધિએ અભ્યાસ કરવો. આમાંથી જ્ઞાન મળશે, એમાં પણ સમ્યગ્જ્ઞાનના એ શાસ્ત્રો છે, એમ જાણીને અભ્યાસ કરવો. આમ અભ્યાસ કરે એ તો કુશાસ્ત્ર ગમે એવા હોય.. સમજાય છે ? એને શાસ્ત્ર જાણીને અભ્યાસ કરવો. પઢવા, બીજા પાસે પઢાવવા, બીજાને ભણાવવા, બીજા પાસે સાંભળવા. ભારે વાત,

ભાઈ !

એ કુશાસ્ત્રો જેમાં એકાંતપણું છે, જેમાં અનેકાંત વસ્તુ સિદ્ધ થતી નથી. એને સંભળાવવા. એવા કુશાસ્ત્રોને જગત પાસે સંભળાવવા એ બધા મિથ્યાજ્ઞાનનું પોષણ છે. સમજાણું કાંઈ ? એ કુબોધ નામ મિથ્યાજ્ઞાન છે. જુઓ ! તે ઘણા દુઃખને આપવવાળું છે. એ ત્રાસ દાયક છે. ‘કુબોધ બહુ દેન ત્રાસ.’ આહા..હા...! સમજાણું કાંઈ ?

એક આમાં અર્થ એ કયો છે, ભાઈ ! જરીક બીજો (છે). આમાં તો એવો અર્થ કયો છે, આ ત્રીજું પૂરું થયા પછી, હોં ! આમાં. કે, મિથ્યાદર્શન અને મિથ્યાજ્ઞાન કે વિદ્યમાન રહતે હુએ.. આ તો આપણું નથી પણ પહેલાના આધારનું છે એ જરીક આમાં નાખ્યું છે. આ એક છે. જે આવી કુશાસ્ત્રનું જ્ઞાન અને મિથ્યાદર્શન, એના વિદ્યમાન રહતે હુએ મનુષ્ય ચારિત્ર કે નામપર જો કુછ ભી ધારણ કરતા હૈ. ચારિત્રના નામે મિથ્યાશ્રદ્ધા અને મિથ્યાજ્ઞાન છે. એવા એના ઉપર, ચારિત્રના નામ પર વ્રતાદિ (પાળે). વ્રત, નિયમ, ઉપવાસ આદિ કરતા હૈ, ઉસે ગૃહીત મિથ્યાચારિત્ર કહા ગયા હૈ. સમજાણું કાંઈ ? આવું જે જ્ઞાન છે, ઇ આ તેર (ગાથામાં) ચાલે છે, ઇ. એ પહેલા મિથ્યાદર્શન ચાલ્યું. એવા મિથ્યાદર્શન અને મિથ્યાજ્ઞાન સહિતવાળો જીવ, કોઈ ચારિત્ર ધારણ કરે એટલે કે વ્રત ને નિયમ ને અપવાસાદિ ધારણ કરે એ બધા કુચારિત્ર છે. કહો, અહીં ‘સોનગઢવાળા’એ કહ્યું છે, એમ નથી. અહીં તો પહેલાં આમાં છાપ્યું છે. અરે...! ભગવાન ! શું કહે છે ?

જુઓ ! આમાં ઇ છે. આમાં ઇ લખ્યું છે. સમજાણું ? વળી જેને મિથ્યાશ્રદ્ધા, જ્ઞાન સહિત. મિથ્યા અગૃહીત હો કે ગૃહીત હો, એના સહિત જેણે ચારિત્ર ધારણ કર્યું છે, એ ચારિત્ર કેવા ? કે, વ્રત ને અપવાસાદિ ક્રિયા. વ્રત, નિયમ, ઉપવાસ, ચોવિહાર, સામાયિક વગેરે, એ ગૃહીત મિથ્યાચારિત્ર કહા જાતા હૈ. એને તો ગૃહીત મિથ્યાચારિત્ર

કહેવાય. હવે (કહે છે), ફિર જો ક્રિયા કેવલ શરીર કો દુઃખ પહુંચાનેવાલી હૈ,... એની ક્રિયાનું શું કહેવું છે ? એમ. આ પંચાગ્નિ ને (એ બધી). આ તો આવી મિથ્યાશ્રદ્ધા, મિથ્યાજ્ઞાન સહિતના જૈનના નામ ધરાવનારા વ્રત, તપ, અપવાસ આદિ કરે તોપણ કુચારિત્ર છે, મિથ્યાચારિત્ર છે. ગૃહીત મિથ્યાચારિત્ર (છે), એમ.

ક્રિયાએ શરીર કો દુઃખ પહુંચાનેવાલી.. આગળ આવશે. માન, પ્રતિષ્ઠા, યશ, કામના અને પૈસાના લાભાદિ ઇચ્છા સે કી જાતી હૈ. ત્રસ, સ્થાવર જીવો કી હિંસા કરનેવાલી હૈ. ઉનમેં તો આત્મહિત કી કલ્પના હી નહીં કી જા સકતી. ઇસ કારણ સે આચાર્યોં ને એસી ક્રિયાઓં કો મિથ્યાચારિત્ર કહા હૈ. સમજાય છે કાંઈ ? અને પંચાગ્નિ તપને મેં અગણિત ત્રસ, સ્થાવર જીવો કી હિંસા હોતી હૈ. જટાજુત.. જટા રાખે છે ને ? જૂં વગેરે ઉત્પન્ન થાય છે. શરીર કો રાખ લગાને સે, તિલક, મુદ્રા આદિ કરને સે માન, પ્રતિષ્ઠા આદિ કી ભાવના સ્પષ્ટ દષ્ટિ (ગોચર) હોતી હૈ. અનેક પ્રકાર ને આસન લગાને સે શરીર કો ખેદમાત્ર હી હોતા હૈ તો આત્મલાભ પ્રતીત નહીં હોતા. સબ કાર્ય આત્મજ્ઞ પુરુષોંને મિથ્યાચારિત્ર કહા હૈ. જૈન નામ ધરાવનારા પણ મિથ્યાદર્શન ને મિથ્યાજ્ઞાન ઊંધાથી જે વ્રત ધારણ કરે એ પણ કુચારિત્ર છે અને અન્યમતિની આવી ક્રિયાઓ ખેદખિન્ન થઈને કરવી એ પણ મિથ્યાચારિત્ર છે. સ્વપર કા વિવેક નહીં હોતા.

આ માર્ગ તો તદ્દન જ્ઞાનસંપન્ન વિવેક છે. એમાં બીજી કોઈ ક્રિયા, રાગની ક્રિયા-ક્ષિયા એના સ્વરૂપમાં નથી. આહા..હા...! એવું જ્ઞાન અને દર્શન (થયા વિના) આત્માના ભાન ન થાય. અને જે મિથ્યાદર્શન, મિથ્યાજ્ઞાન રાખીને કોઈ વ્રતાદિ ચારિત્રને નામે ધારણ કરે તો એ બધા મિથ્યા ગૃહીત ચારિત્ર છે, ગૃહીત મિથ્યાચારિત્ર છે, ભાઈ !

ભાવાર્થ :- ‘૧. વસ્તુ અનેકધર્માત્મક છે; તેમાંથી કોઈ પણ એક જ ધર્મને આખી વસ્તુ કહેવાના કારણથી દૂષિત (મિથ્યા) તથા વિષય-કષાય આદિને પુષ્ટ કરવાવાળાં કુગુરુઓનાં બનાવેલાં...’ કુમતિવાળાએ બનાવેલા શાસ્ત્ર. સમજાય છે ? સર્વજ્ઞ પરમેશ્વર ત્રિલોકનાથ કેવળજ્ઞાની, એમણે કહેલાં, એને અનુસારે આચાર્યોએ રચેલા, એના સિવાયના કુમતિએ કરેલા. આ..હા...! ‘સર્વ પ્રકારનાં ખોટાં શાસ્ત્રોને ધર્મબુદ્ધિથી...’ હોં ! એમ છે ને ? આમ તો બધા વાંચે, ગમે ઇ વાંચે નહિ. આ શાસ્ત્ર છે, આમાંથી

કાંઈક તત્ત્વ નીકળશે એવી બુદ્ધિથી, ‘લખવા-લખાવવા, ભણવા-ભણાવવા, સાંભળવા અને સંભળાવવા તેને ગૃહીત મિથ્યાજ્ઞાન કહે છે.’ સમજાણું કાંઈ ?

‘૨. જે શાસ્ત્ર જગતમાં સર્વથા નિત્ય,...’ એટલે ગુણ જ માને અને પર્યાય ન માને, એક જ માને પણ અનેકપણું ન માને. અદ્વૈત માને ‘અને સર્વવ્યાપક બ્રહ્માત્ર વસ્તુ છે,...’ એમ માને. ‘અન્ય કોઈ પદાર્થ નથી, એમ વર્ણન કરે છે તે શાસ્ત્ર એકાન્તવાદથી દૂષિત હોવાથી કુશાસ્ત્ર છે.’ એક જ આત્મા છે, બીજું કાંઈ નથી, સર્વવ્યાપક બધા આત્મા એક જાત છે. એક જાત એટલે સંખ્યાએ એક. એમ માનનારા એના કરેલા શાસ્ત્રો બધા કુશાસ્ત્રો છે. એનો અભ્યાસ પણ કુશાસ્ત્ર છે. સમજાય છે કાંઈ ? આહા...હા...!

‘૩. વસ્તુને સર્વથા ક્ષણિક-અનિત્ય,...’ બૌદ્ધ માને છે ને ? એ સામે લીધું, ઓલાની સામે. ‘અથવા (૪) ગુણ-ગુણી સર્વથા જુદા...’ માને. ગુણી ભગવાન અને જ્ઞાન તદ્દન જુદું. જુદો રહ્યો તો ગુણી કહેવાણો શી રીતે ? એમ સર્વથા ગુણી ભગવાન અને એનો જ્ઞાન ગુણ, એ સંયોગે કેટલાક માને છે. કારણ કે ઓલું જ્ઞાન વધારે પ્રગટ થાય છે ને ? વધારે પ્રગટ ક્યાંથી થયું ? ક્યાં હતું ? એમ કહે. માટે બહારથી આવ્યું. પણ અંદરમાં શક્તિરૂપે હતું અને એકાગ્ર થતાં અંદરથી આવ્યું, એ ગુણ-ગુણી એક હતા તો આવ્યું, એમ એને ખ્યાલમાં આવ્યું નહિ. સમજાણું કાંઈ ? પર્યાયમાં વધારે (જ્ઞાન) થાય છે. વધારે થયું ક્યાંથી ? (તો કહે), બહારથી આવ્યું. એટલે ગુણ-ગુણીની અભેદતાનો સ્વીકાર નથી. ભગવાન ગુણી આત્મા, એની શક્તિનું સત્ત્વ આખો ગુણ એની એકાગ્રતાથી પર્યાયમાં દશા આવે છે. એમ અભેદ ન માનતા એકાંત ગુણ-ગુણીનો ભેદ જ માનવો (તે મિથ્યાજ્ઞાન છે).

‘કોઈ ગુણના સંયોગથી વસ્તુ છે એમ કથન કરે,...’ કોઈ ગુણના સંયોગથી વસ્તુ, એમ. આ કીધું ને ? જ્ઞાનનો સંયોગ, દર્શનનો સંયોગ બહારથી (થાય). ‘અથવા (૫) જગતનો કોઈ કર્તા, હર્તા...’ માને. એવા શાસ્ત્ર બધા કુશાસ્ત્ર છે. ‘અને નિયંતા છે એમ વર્ણન કરે,...’ બધી વસ્તુને નિયંત્રિત રાખનાર એક ભગવાન છે. સમજાય છે ? વસ્તુ જ વ્યવસ્થિત નિયંત્રિત છે. એને કોઈ નિયંતા, કર્તા માને. એવા જે શાસ્ત્ર હોય એ બધા કુશાસ્ત્ર છે. એનો ઘણો અભ્યાસ કરવો, ભણાવવું, સાંભળવું-સંભળાવવું

બધું મિથ્યાજ્ઞાન છે.

મુમુક્ષુ :- છાપવું?

ઉત્તર :- એ બધું એમાં અનુમોદન આવે ને એ અપેક્ષાએ. એને છાપવું (હોય તો) ? એને છાપવાનું આવ્યું, એણે કર્યું છે ને બધું ? એવી ચોપડીઓ બહુ છપાવી છે. એ લૌકિક વાત છે. એ એક વેપારની (વાત છે).

તથા.. જુઓ ! આમાં જરી વાત કરી છે ને ? કુમતિ રચિત શ્રુતનો અભ્યાસ. છે ને એમાં કપિલાદિ ? એમાં બધા આવે છે. જે શાસ્ત્રમાં એકલી પરની દયાથી સંસાર નાશ થાય એમ બતાવ્યું હોય એ શાસ્ત્ર પણ કુશાસ્ત્ર છે. ત્યારે આમાંથી તર્ક કરે કે, આમાં દયાનો ધર્મ બતાવ્યો છે ને ? એ દયાધર્મ વ્યવહારધર્મ બતાવ્યો છે. સમજાય છે ?

સર્વજ્ઞના શાસ્ત્રમાં પરની દયાનો શુભભાવ, નિશ્ચય પોતાનો સ્વભાવ, અરાગીની દશા - શ્રદ્ધા પ્રગટી છે ત્યારે એ શુભભાવને વ્યવહારધર્મ કહેવામાં આવે છે. વ્યવહારધર્મથી સંસારનો નાશ ન થાય. સમજાય છે કાંઈ ? પરમાર્થધર્મથી સંસારનો નાશ થાય. કેમકે સંસાર એ વિકાર છે, રાગ, ઉદયભાવ (છે). એ સ્વભાવ ચિદાનંદ છે એને આશ્રયે જ સંસારનો અભાવ થાય. એમ ન બતાવતાં ફક્ત પરદ્રવ્યની દયાના ભાવ(થી સંસારનો અભાવ બતાવે તે કુશાસ્ત્ર છે). આવે છે ને ? 'ભેઘકુમાર'ના અધિકારમાં આવે છે. ચેતાંબરમાં 'જ્ઞાતા સૂત્ર' છે ને ? એમાં આવે છે. હાથીના જીવે જીવની દયા પાળી. હાથી હતો, હાથી. સાંભળ્યું છે ને વર્ણન ? એક 'ભેઘકુમાર'નો જીવ હતો. એ પૂર્વ ભવે હાથી હતો. ભગવાનના વખતમાં રાજકુમાર (હતો). એ હાથીના ભવમાં વનમાં હાથી પોતે રહેતો. દાહ લાગ્યો, દાહ. મોટો દાહ લાગ્યો. એટલે એક ઠેકાણે બધા જનાવરો એક જગ્યાએ ભેગા થવા માંડ્યા. ચારે કોર દાહ લાગ્યો. એમાં એ બધા ભેગા થતા થતા ખીચોખીચ થઈ ગયું. એક સસલું ઉપર આવ્યું. ઉપર ધક્કાધક્કી થાય એમાં ક્યાંય જગ્યા ન મળે. એમાં આનો જે પગ હતો ને એને ખરજ લાગ્યો હાથીને. ખીચોખીચ એક જોજનનું માંડવું હતું. એક જોજનનો માંડવું સમજાય છે ? ચકરવો. એ બધા ઝાડ-બાડ સાફ કરીને એ માંડવું હાથીઓએ કરેલું. એમાં બધા ભેગા થયા. એમાં એક સસલું આવ્યું, હવે ક્યાંય જગ્યા ન મળે. આમથી

આમ ઠેલાય. ઠેલમઠેલા ચારે કોરથી. એમાં હાથીએ ખંજાળવા પગ ઊંચો કર્યો. એ જગ્યા મળી તો બેસી ગયો. એ હાથીએ પગ મૂકતાં આમ જરી નજર કરી. ન કરી હોત તો તો બધું (પૂરું થઈ ગયું હોત). કારણ કે ઓલા ઝાઝા ઢોર હતા ને ? એટલે નીચે આમ જોતાં સસલું દેખ્યું. પગ એમ ને એમ અધ્ધર રાખ્યો. અને એમાં પરાનુકંપે એ જીવાણુ, એવો પાઠ છે. ઇ પ્રાણી જીવની અનુકંપાથી સંસાર ઘટાડી દીધો, પરિત કર્યો, ઘટાડ્યો એવું છે. ભાઈ ! સાંભળ્યું છે ને ? સાંભળ્યું છે. એ વાત સાચી નથી. સમજાય છે ?

પર જીવની દયાના ભાવથી સંસાર નાશ થાય (એમ કહે) એ શાસ્ત્ર સાચાં નથી, એમ કહે છે. એમ કહેવાનો આમાં આશય છે. ત્યારે ઓલાએ બીજું લીધું, લ્યો ! આ શાસ્ત્રમાં આમ કહ્યું છે. પણ ભાઈ ! દિગંબર સત્ શાસ્ત્રો છે, એમાં જેટલી પરદયાનો ભાવ છે એનાથી એને પુણ્યબંધનું કારણ કહ્યું છે. અને પરંપરા મોક્ષનું કારણ કહ્યું એનો અર્થ કે, એ છોડીને સ્થિર થશે. એ રાગ પોતે તે બંધનનું જ કારણ છે. આહા..હા...! અબંધ સ્વભાવ ભગવાનઆત્મા, જેમાં ભવ અને ભવનો ભાવ નથી. એવા આત્મ સ્વભાવના આશ્રયે જ ભવનો અભાવ થાય, બાકી ત્રણકાળમાં બીજે આશ્રયે થાય નહિ. સમજાણું કાંઈ ?

ભગવાનઆત્મા એક સમયમાં જ્ઞાન ને આનંદનું પુર પ્રભુ આત્મા છે. એના પ્રવાહમાં તો ભવના અભાવનો જ પ્રવાહ હોય. ભવ એમાં છે જ નહિ. ભવનો રાગેય વસ્તુમાં નથી. એવી વસ્તુ ભગવાનઆત્મા એનો આશ્રય કરતાં જ ભવનો અભાવ થાય, એ સિવાય આ રાગ ને પુણ્ય ને આ દયા પાળી માટે ભવ નાશ થઈ ગયો, એ શાસ્ત્રના કથનો સાચાં નથી. સમજાણું કાંઈ ?

દાન. દાનમાં એ અધિકાર આવે છે. શ્વેતાંબરમાં વિપાક અધિકાર છે, વિપાક સૂત્ર. દસ દુઃખ વિપાક, દસ સુખ વિપાક. એ દસ સુખ વિપાક એવા છે કે, મુનિ તો સાચા લીધા છે. લેનારા. સમજ્યા ને ? બાકી તો પાત્રા સહિત લીધા છે. પણ મુનિ સાચાં લીધા છે અને દેનાર છે એ મિથ્યાદષ્ટિ છે. મહા ધનાઢ્ય છે. આમ સિંહાસન ઉપર બેઠા છે, એમાં મુનિ પધારે. હેઠે ઉતરી પગે લાગે, બહુ આદર કરે. આદર કરીને આહાર-પાણી આપે છે. એનાથી એને સંસાર નાશ થયો એમ બતાવે છે. એ

વાત સાચી નથી. સમજાય છે કાંઈ ? દસ વિપાક અધિકાર છે. સુખ વિપાકનું આખું વિપાક સૂત્ર છે. એમાં દસેય બોલો મિથ્યાદષ્ટિએ મુનિઓને આહાર આપ્યા (અને) સંસાર નાશ કર્યો એવો પાઠ છે. એ વાત જ તત્ત્વની નથી. એ સત્ય તત્ત્વથી વિરુદ્ધ શાસ્ત્ર છે. સમજાણું કાંઈ ? ભાઈ !

એ વાત આમાં કહી હતી. પછી એને ઓલા લઈ ગયા, જુઓ ! આવો ઉપદેશ કર્યો છે. એ બધાને કુશાસ્ત્ર કહે છે. આપણાંમાં પણ એમ આવે છે. ભઈ ! એમ નથી, ભાઈ ! એમ આવતું નથી. બાપા ! તને ખબર નથી. ભાઈ ! સર્વજ્ઞ સંતોના કહેલા મહા મુનિના કહેલા. આવે છે ને ? મહાશ્રમણ. ‘પંચાસ્તિકાય’માં પહેલી ગાથામાં એમ આવે છે. મહાશ્રમણો કહેલા કે પછી એમના અનુસારે મહાસંતોએ કહેલા, દિગંબર સંતો ‘કુંદકુંદાચાર્ય’, ‘પૂજ્યપાદસ્વામી’, ‘સમંતભદ્રાચાર્ય’, ‘નેમિચંદ્રાચાર્ય’, ‘અમૃતચંદ્રાચાર્ય’ વગેરે મહાસંતોએ કહેલા એમાં કોઈ ઠેકાણે સ્વદ્રવ્યના આશ્રય વિના પરથી મોક્ષનો, ધર્મનો લાભ થાય, એમ હોઈ શકે જ નહિ. સમજાય છે કાંઈ ? અને એ શાસ્ત્રને જે કહેવું છે ઇ સમજતો નથી. તો એને પોતાને શાસ્ત્રના અર્થ કરનારને કુશાસ્ત્ર થઈ પડ્યા છે. સમજાણું કાંઈ ? આહા...હા...! વાંધા તે વાંધા.

કહે છે કે, એવું જે પરને દાન (આપે) એમાં શુભભાવ હોય છે. શુભભાવ હોય છે. કેમકે પરાશ્રિત વ્યવહાર, સ્વઆશ્રિત નિશ્ચય. તો પરાશ્રિત જેટલો ભાવ (થાય), સાક્ષાત્ તીર્થંકર હોય એને આહાર દેવાનો ભાવ પણ શુભ છે, પણ એ જીવ સમકિતી ને એવો જ હોય. એને કારણે મુક્તિને પાત્ર થાય છે. સમજાણું કાંઈ ? મુનિ કે તીર્થંકરો છદ્મસ્થમાં હોય અને એને આહાર દેવાનો ભાવ કોઈ બીજા કરે એટલા ભાવમાત્રથી ભવનો અભાવ (થાય), એ રાગથી ભવનો અભાવ (થાય), એમ હોઈ શકે જ નહિ. સમજાણું કાંઈ ? એ રાગને કારણે દાનથી ભવનો અભાવ માને તો એ શાસ્ત્ર જ સત્ય નથી. સત્ય શાસ્ત્ર એને કહીએ કે, જે વસ્તુ સ્વભાવ એક સમયના વિકલ્પ સિવાયની ચીજ, એવી ચીજની દષ્ટિ, જ્ઞાન ને એનો આશ્રય કરતાં જ ભવનો અભાવ થાય, એ કથન અનાદિઅનંત સત્ય સર્વજ્ઞના ધરતા છે. એ કથનો શાસ્ત્ર છે. એથી વિરુદ્ધ કથન સમ્યક્ શાસ્ત્રમાં હોય જ નહિ. સમ્યક્ શાસ્ત્રમાં વિરુદ્ધ હોય જ નહિ. સમજાણું કાંઈ ?

મિથ્યા શાસ્ત્રમાં તો ખુલ્લી વાતો એવી હોય કે, આ પ્રમાણે જુઓ આમ દીધા ને પરિત સંસાર કર્યો. સમજાણું કાંઈ ? પણ કોને એ વિચાર, મંથન કરવા છે ? સત્ય શું છે ? જ્યાં પડ્યા ઇ પડ્યા અને એમાં (રહી ગયા). થઈ રહ્યું. સમજાણું ? એવા દાન (દે), પરને અભયદાન દે તોય શું ? શુભભાવ છે. હવે આ કહે કે, જુઓ ! ‘પદ્મનંદિ પંચવિંશતિ’માં અભયદાનમાં ભવનો અભાવ કીધો છે. એવા લેખો આવે છે, લ્યો ! પણ ઇ તો બીજી વાત છે. સમજાણું કાંઈ ? સ્વઆશ્રિત નિશ્ચય એટલે સત્, પરાશ્રિત વ્યવહાર એટલે ઉપચાર. આ સિદ્ધાંતને સમજ્યા વિના બીજી રીતે કથન કર્યા હોય અને એને માને તો એ બધા કુશાસ્ત્રનું જ્ઞાન છે. સમજાણું કાંઈ ?

‘મહાવ્રતાદિના શુભભાવ...’ લ્યો ! મહાવ્રત છે એ પણ શુભભાવ પુણ્ય છે. અણુવ્રત ને મહાવ્રત એ આસ્રવ છે. ‘તત્ત્વાર્થસૂત્ર-મોક્ષશાસ્ત્ર’માં ‘ઉમાસ્વામી’એ કહ્યું છે. ‘તત્ત્વાર્થસાર’માં ‘અમૃતચંદ્રાચાર્યે’ એમ જ કહ્યું છે કે, હવે અમે પુણ્યની વાત કરીશું કે જે નિમિત્તરૂપે, સહાયરૂપે વ્રત હોય છે. પાપની નહિ. પણ એ પુણ્યભાવ પુણ્યાસ્રવ છે. અહિંસા, સત્ય, દત્ત, બ્રહ્મચર્ય, અપરિગ્રહ પાંચ ભાવ મહાવ્રત (છે). સમજાય છે ? એ શુભભાવ છે.

જે શાસ્ત્રના સ્વાધ્યાય પર તરફના લક્ષવાળો પણ શુભભાવ છે. એનાથી નિર્જરા અને સંવર કોઈ દિ’ સત્શાસ્ત્રમાં કહેલા હોય જ નહિ. સમજાણું કાંઈ ? એના તો આધાર આપે છે. ‘ધવલ’માં કહ્યું છે. અરે.. ભગવાન ! બાપુ ! એમ નથી, ભાઈ ! ‘જયધવલ’નો દાખલો આપે છે. શુભઉપયોગ અને શુદ્ધઉપયોગ બેથી નિર્જરા છે. એ સિવાય કોઈ આધાર નથી. એનો અર્થ ઇ છે, શુદ્ધઉપયોગથી પુણ્ય-પાપ બેયની નિર્જરા થાય. શુભથી જરી અશુભની નિર્જરા થાય. એમ ગણીને નિમિત્ત કહ્યું છે. વસ્તુ શુદ્ધતાના આશ્રય વિના પુણ્ય-પાપ બેયની નિર્જરા થાય નહિ અને એનું નામ જ ખરી નિર્જરા છે.

નિર્જરાની વ્યાખ્યા - શક્તિની શુદ્ધતાની વૃદ્ધિ. શુદ્ધતાની વૃદ્ધિ ક્યાં શુભભાવને આશ્રયે થાય ? સમજાણું કાંઈ ? એટલે સમ્યક્ શાસ્ત્રોએ, ‘ધવલ’ આદિ, ‘જયધવલ’ આદિએ તો યથાર્થપણે જે કહ્યું છે એ કહ્યું છે. એના અર્થોના કરનારને ભૂલ થાય છે. સમજાણું કાંઈ ? અને આ તો જેના શાસ્ત્રમાં ખુલ્લી વાત મૂકી હોય. પાંચ મહાવ્રત

નિર્જરાના સ્થાન છે. ‘ઠાણાંગ’માં એવું લખાણ છે. સમજાય છે ? પાંચ મહાવ્રત, પોતે અહિંસા આદિ નિર્જરાના સ્થાન છે. એ વાત જ ખોટી છે. પરાશ્રયે જેટલો વિકલ્પ ઊઠે તે નિર્જરા અને સંવર બિલકુલ હોય જ નહિ. કહ્યું હોય ત્યાં ‘દ્રવ્યસંગ્રહ’માં કે, વ્યવહારથી અશુભ નિવૃત્તિ. એ તો વ્યવહારનું કથન છે. અશુભથી નિવૃત્તિ થઈ છે એને વ્યવહાર સંવર કહ્યો છે પણ દષ્ટિ સમ્યક્ છે, શુભાશુભ બેય વિકલ્પ તે આસ્રવ છે. એમાંથી જેટલો દષ્ટિપૂર્વક અશુભથી નિવૃત્તિ તેને વ્યવહાર સંવર કહ્યો છે. બીજો અર્થ હોઈ શકે જ નહિ. સમજાણું કાંઈ ?

એમ જેના શાસ્ત્રમાં ખુલ્લું મૂક્યું છે કે, આ મહાવ્રતાદિ પુણ્યાસ્રવ તેનાથી ‘તથા મુનિને આહાર દેવાના શુભભાવથી...’ ઓલું અભયદાન આવ્યું અને આ પાત્રદાન. સંસાર ટૂંકો થાય છે અથવા ઓછો થાય છે (એમ જે શાસ્ત્રમાં કહ્યું હોય તે કુશાસ્ત્ર છે). સમજાય છે કાંઈ ? આત્મા... અહીં તો શું કહે છે ? કે, કુમતિ આદિ રચિત શ્રુત કો અભ્યાસ અથવા કપિલાદિ રચિત શ્રુત કો અભ્યાસ, એને મિથ્યાજ્ઞાન કહેવામાં આવે છે. એટલે જે શાસ્ત્ર આત્માના ચૈતન્યના શુદ્ધભાવના અંતર આલંબન સિવાય જેટલા પુણ્યના વિકલ્પ ઊઠે એ દ્વારા સંસારનો નાશ બતાવે એ શાસ્ત્ર બધા કુમતિના રચાયેલા કુશાસ્ત્ર છે. સમજાય છે કાંઈ ?

આ ‘છ ઢાળા’ ચાલે છે. કપિલાદિ રચિત શ્રુત કો અભ્યાસ. તેરમું છે, તેરમો. એમાં બે અર્થ છે. કુમતિ આદિ રચિત શ્રુતો કો અભ્યાસ. કોઈ ઠેકાણે કપિલાદિ લખ્યું છે, કોઈ ઠેકાણે કુમતિન લખ્યું છે. કુમતિથી લખાયેલા એટલે કે જેમાં સમ્યગ્જ્ઞાન ચૈતન્યમૂર્તિ ભગવાન, એના આશ્રય દષ્ટિ, એને આશ્રયે જ્ઞાન, એને આશ્રયે ચારિત્ર (થાય), એ સિવાય પરાશ્રય જ્ઞાન, પરાશ્રયે રાગ, વ્રતાદિ અને પરાશ્રયની શ્રદ્ધા, એનાથી જન્મ-મરણનો અંત લાવે, એવી વાત ક્યાંય કહી હોય તો એ સુશાસ્ત્ર નથી. સમજાય છે કાંઈ ? આહા..હા...! ઘણી વાત ગઈ.

‘ઉપદેશ દેવાના શુભભાવથી પરમાર્થે ધર્મ થાય વગેરે અન્ય ધર્મોના ગ્રન્થોમાં જે વિપરીત કથન છે,...’ એ કોણ કહે છે ? એ વર્તમાન એવો એક પંથ છે. ઉપદેશ કરીએ તો આપણને ધર્મ થાય. ઉપદેશ કરવો એ ધર્મ. ઉપદેશ તો વાણી જડ છે. સમજાય છે ? એ તેરાપંથમાં એમ છે. સ્થાનકવાસીનો એક તેરાપંથ ભાગ છે ને ?

તુલસી. એ લોકોનો એવો અભિપ્રાય છે કે ઉપદેશથી નિર્જરા થાય છે અને ધર્મ થાય છે. એમ. બીજો કોઈ જીવ એને મારતો હોય તો બચાવવો એમ એ ન કહે પણ એને ઉપદેશ દેવો. ભાઈ ! કોઈ જીવ મારવો એ ઠીક નથી, વગેરે. એ ઉપદેશથી ઉપદેશ દેનારને ધર્મ થાય. ખોટી વાત (છે). ઉપદેશ એ વાણીની ક્રિયા છે એનાથી આત્માને ધર્મ બિલકુલ થાય નહિ. ઉપદેશ દેવા કાળે વિકલ્પ જે ઊઠે છે એ પણ પુણ્યબંધ છે, એનાથી પણ સ્વને-આત્માને ધર્મ થાય નહિ. આહા..હા...! સમજાણું કાંઈ ? પણ જે કોઈ એમ માને કે, શાસ્ત્રમાં શાસ્ત્રને બહાને મનાવે કે ઉપદેશથી બીજા જીવોને ઘણો લાભ થાય, આત્માને ધર્મનો લાભ થાય. એ બિલકુલ ખોટી વાત છે. સમજાણું કાંઈ ?

મુમુક્ષુ :- ...

ઉત્તર :- કોને થાય ? એ તો એની પોતાની પર્યાયને લઈને થાય છે. એ ભગવાનનો માર્ગ જુદી જાતનો છે. આ તો સર્વજ્ઞ પરમાત્માના પેટ છે. ઝીણી વાતું છે. સમજાણું કાંઈ ?

વાણી નીકળે એ તો સ્વતંત્ર જડ છે. એનો આત્મા કર્તા છે ? અને વાણી નીકળી એટલે સામાને જ્ઞાન થયું, એમ છે ? એ તો આત્મા જ્ઞાનમૂર્તિ (છે) એને એ સમયની જ્ઞાનપર્યાય થાય છે ત્યારે વાણીને નિમિત્ત કહેવાય છે. વાણીથી જ્ઞાન થતું હોય તો બધાને સરખું થવું જોઈએ. સમજાય છે કાંઈ ? સર્વજ્ઞ ભગવાન ત્રિલોકનાથ પરમેશ્વર તીર્થંકરદેવની દિવ્યધ્વનિ સાંભળનારા ઘણા હોય છે. બધાને સરખું જ્ઞાન થાય છે ? કેમ ? વાણી તો એક પ્રકારની નીકળે છે. ગણધરને ચૌદ પૂર્વનું, બાર અંગનું જ્ઞાન થાય. બીજાને કંઈક થઈ જાય, લ્યો ! સમજાય છે ? આ શું કહેવાય ?

આ ‘પ્રદ્યુમન’. ‘રુકમણી’નો પુત્ર. એ જ્યારે ખોવાય ગયો. નારદ ભગવાનને પૂછવા ગયા હતા. ‘સીમંધર’ ભગવાન ત્રિલોકનાથ મહાવિદેહક્ષેત્રમાં અત્યારે બિરાજે છે, તીર્થંકર પરમેશ્વર અત્યારે બિરાજે છે. કોણ ? ‘સીમંધરપ્રભુ’ અત્યારે બિરાજે છે. આ ચોવીસ તીર્થંકર તો મોક્ષ પધાર્યા. એને દેહ નથી, એ તો સિદ્ધ છે. પણ મહાવિદેહક્ષેત્રમાં અત્યારે ‘સીમંધર’ ભગવાન આદિ વીસ તીર્થંકર શરીરપણે મોજૂદ છે. ત્યાં ઇન્દ્રો વાણી સાંભળવા જાય છે. આ સામાયિકમાં આજ્ઞા નથી લેતા ? કોને

ખબર છે ક્યાં લેતા લશે ? ભગવાન મહાવિદેહક્ષેત્રમાં બિરાજે છે. એ વાણી નીકળે છે એ ઇન્દ્રો સાંભળવા જાય છે. સમજાય છે ? છતાં સાંભળનારને બધાયને સરખું જ્ઞાન થતું નથી. કેમ ? કે, વાણીથી થતું હોય તો બધાને સરખું થવું જોઈએ. એની પોતાની યોગ્યતા, જેટલી લાયકાત છે એટલું એને જ્ઞાન થાય. ત્યારે એટલા પ્રમાણમાં વાણીને નિમિત્ત કહેવાય. હેં ? આહા..હા...!

વીતરાગ પરમેશ્વરની ધ્વનિ નીકળે છે. ઝૂં ધ્વનિ ! બાર જાતની સભા છે. નાગ, વાઘ, કરોડો દેવો સભામાં બિરાજે છે. ભગવાન ‘મહાવીર’ પ્રભુ હતા ત્યારે પણ સભામાં કરોડો દેવ-દેવીઓ આવતા, સાંભળતા. એ બધાને સરખું (જ્ઞાન) થાતું નહોતું. ત્યારે એ વાણીને કારણે જ્ઞાન નથી, એની પોતાની યોગ્યતાને કારણે (જ્ઞાન થાય છે). વાણી તો એક ધોધ નીકળે, એકસાથે આખો. જેને બાર અંગનું જ્ઞાન થયું એને બાર અંગના જ્ઞાનમાં એ નિમિત્ત કહેવાણું. આ શું કહેવાય, આ કીધું ઇ ? ‘પ્રદ્યુમન’. ‘નારદ’ પૂછવા ગયા તો ‘નારદ’ને એમ આવ્યું કે, ભગવાન મને એમ કહે છે. ભગવાન એને એમ કહે છે કે, ‘રુકમણિ’નો પુત્ર એને ઘરે સોળ વર્ષે આવશે. ભગવાનની વાણીમાં કહ્યું (એ) જુદું નથી આવતું. ભગવાનની વાણી તો એકસાથે ઝૂં ધ્વનિ ઇચ્છા વિના છૂટે. એ તો વીતરાગ છે. કેવળી છે એને રાગ હોતો નથી. ‘નારદ’ને એમ થયું કે ‘રુકમણિ’નો પુત્ર સોળ વર્ષે આવશે, એમ ભગવાન કહે છે. એને એ જાતના ઉઘાડમાં એટલું નિમિત્ત થયું. સમજાણું કાંઈ ?

વાણી નિમિત્ત ક્યારે કહેવાય ? કે, જેને જેટલી યોગ્યતા પ્રગટી એટલા જ્ઞાનને એ નિમિત્ત કહેવાય. એ તો આખું પ્રગટ્યું. ગણધરને બાર અંગનું જ્ઞાન (પ્રગટ્યું) તો બાર અંગમાં નિમિત્ત કહેવાણું. ઓલાને આટલું કહ્યું તો ભગવાનની વાણી એટલામાં નિમિત્ત કહેવાણી. એમાં વસ્તુ સ્વતંત્ર સિદ્ધ થાય છે કે આને લઈને થાય એમ સિદ્ધ થાય છે ? સમજાણું કાંઈ ? એટલે કોઈ ઉપદેશના વાણીથી આત્માને લાભ થાય એમ માને અથવા શાસ્ત્રમાં એ બહાને મનાવે એ કુશાસ્ત્ર છે. સમજાણું કાંઈ ? પોતાને તો જેટલો આત્મા શ્રદ્ધા, જ્ઞાન ને શાંતિમાં, દષ્ટિમાં લીધો છે એની જેટલી એકાગ્રતા વર્તે એ એને લાભનું કારણ છે. વિકલ્પ ઊઠ્યો એ પણ આત્માના ધર્મ ને એકાગ્રતાનું કારણ નથી. આહા..હા...! સમજાણું કાંઈ ?

નહોતું કહ્યું ઈ (સંવત) ૧૯૮૨ની સાલમાં ? તરે તે તારે. એવું સૂત્ર મૂક્યું હતું. ત્યારે ઓલો આવ્યો (અને) કહે, એમ નહિ. એમ લખાવો કે, તારે તે તરે. મેં કીધું, કોને ગોતવા જાવા ? ૧૯૮૨ની સાલમાં ‘વઢવાણ’માં (એક મુમુક્ષુ) છે એણે વ્યાખ્યાન ઉપર લખેલું. ૧૯૮૨ની સાલ, ચાલીસ વર્ષ થયા. ‘વઢવાણ’માં સ્થાનકવાસીના ‘સુંદર વોરા’ના અપાસરામાં વ્યાખ્યાન ચાલતું હતું. તારે તે તરે (એમ) ઓલો કહેવા આવ્યો, તરે તે તારે, લખ્યું હતું. એક વકીલ હતા. ‘વઢવાણ’માં કંદોઈ હતા. એ વકીલ આવ્યા. મહારાજ ! એમ નહિ, તારે તે તરે. કીધું, કેટલાને ગોતવા જાવા ? બીજો નહિ તરે તો આત્માનું પોતાનું તરવું ચાલ્યું જાય ? વાણી ન હોય. સમજાય છે કાંઈ ? વકીલ હતા, એક વકીલ હતા. કાંઈક તર્ક કરવો જોઈએ ને ? તર્ક કર્યો. ભાઈ ! અહીં એવા તર્ક ન ચાલે, કીધું.

મુમુક્ષુ :- ...

ઉત્તર :- એ તો બિચારા સાધારણ રીતે વાત કરતા હતા. આમ તો અમારા ઉપર પ્રેમ હોય ને ? બધાને પ્રેમ હતો ને ! કોઈને અશ્રદ્ધા નહિ. પણ એમ કે, આમ જાણે કાંઈક વકીલ ખરો ને (એટલે) તર્ક કરવો. એમ. બીજા એક પણ પ્રાણી ન તરે, આત્માર્થી પોતાના જ્ઞાન-ધ્યાનમાં રહીને કેવળ પામીને મોક્ષ ચાલ્યા જાય. કહેવાનો વિકલ્પ પણ ન હોય અને વાણી પણ ન હોય. એથી કરીને લાભ અટકી જાય એમ છે નહિ.

આ બીજાની અપેક્ષાએ વાત કરી છે, હોં ! તેરાપંથી એમ માને છે. ઉપદેશ દેવો એ ધર્મ છે, એમ એ માને છે. નિર્જરા છે એમ માને છે. એ અપેક્ષાએ લખેલું. ત્યારે (કહે), અમારા શાસ્ત્રમાંથી... એમ નથી, ભાઈ ! એમ કહેવું એના માટે કહ્યું છે. વ્યાખ્યાનમાં ઘણી વાર આવ્યું હોય ને ? એમાંથી પછી લખાય ગયું છે. ‘જે વિપરીત કથન છે, તે એકાન્ત અને અપ્રશસ્ત હોવાથી કુશાસ્ત્ર છે.’ એ સાચા શાસ્ત્ર કહેવાય નહિ. ‘કેમકે તેમાં પ્રયોજનભૂત સાત તત્ત્વનું યથાર્થપણું નથી. જ્યાં એક તત્ત્વની ભૂલ હોય ત્યાં સાતે તત્ત્વોની ભૂલ હોય જ, એમ જ સમજવું.’ એક વખત એ વાત ખૂબ સારી કરેલી. એક તત્ત્વની સંવર, નિર્જરાની ભૂલ થાય ત્યાં આસ્રવ કેટલો હોય ? વધારે સંવર હોય તો આસ્રવ થોડો હોય એનું પણ એને ભાન ન હોય. થોડા સંવરથી

કેવળ પામે (એમ માને) તો કેવળનું પણ એનું ભાન નથી. એને સાતે તત્ત્વનો ખ્યાલ ન હોય. એક તત્ત્વની ભૂલથી સાતે તત્ત્વનો ખ્યાલ નથી. એવી જરી ઝીણી વાત છે, ભાઈ ! સમજાય છે કાંઈ ? એવા તત્ત્વના કુશાસ્ત્રો કહેનારાનો અભ્યાસ કરવો, કરાવવો અને કરતાને અનુમોદન કરવું. ભણવું, ભણાવવું, વાંચવું, વંચાવવું એ બધું કુશાસ્ત્ર, કુજ્ઞાન કહેવાય છે. કેવા કુશાસ્ત્ર છે ? ‘સો હૈ કુબોધ બહુ દેન ત્રાસ.’ બહુ દેન ત્રાસ – ઘણો ત્રાસ દેવાનું એ મિથ્યાજ્ઞાનનું ફળ છે. માટે ધર્માર્થ જીવોએ કુશાસ્ત્રનું જ્ઞાન છોડી દઈ સુશાસ્ત્રનો અભ્યાસ કરવો. એ વાત અહીંયાં કહેવા માંગે છે.

(શ્રોતા :- પ્રમાણ વચન ગુરુદેવ !)

